

че краецът се скжса и се изплъзна отъ ржцетъ ѝ. Въ ушитъ ѝ забуча: чуваха ѝ се далечни писъци и викове за помощъ. Главата ѝ се замая, зави ѝ се свѣтъ. Сѣкашъ цѣлата земя се залюлѣ, разигра се и се сгромоляса върху нея.

Какво значи всичко това? Какво става тамъ вжтре? Ехото не можеше да премине презъ дебелитъ зидове на лабиринта, затова тя само догаждаше онова — страшното, което ставаше между тия дебели зидове. Ала скоро Ариана чу радостни викове, които ставаха все по-доловыми, по-ясни и по-гръмливи. Това бѣха виковетъ на победата, радостнитъ викове... Ариана разбра, че минотавърътъ е вече погубенъ. Когато се поуспокои, тя видѣ, че че краецътъ не е скжсанъ, а че трепти силно въ ржцетъ ѝ. Това бѣше знакъ, че Тезей и другаритъ му се завръщатъ. Тезей е спасенъ! Сърдцето ѝ заблъска лудо въ гърдитъ ѝ, ще изхвъркне отъ радостъ.

Най-после на входа се показа и самиятъ Тезей, ликуващъ отъ победа. Следъ него вървѣха другаритъ му. Разплакана отъ щастие, Ариана се хвърли въ прегръдкитъ на своя избраникъ.

Всички се запжтиха радостни къмъ пристанището. Платната на кораба се разпънаха и той се плъзна леко по морскитъ вълни. Тихиятъ попжтенъ вѣтъръ носѣше кораба бърже по синьото море. Ала насрѣдъ пжтя вѣтърътъ се усили — изви страшна буря. Морето забуча зловещо и потъмнѣ като бездна. Тежки и черни облаци нависнаха отъ небето. Екътъ на страшната буря се носѣше като страшенъ вой на побѣснѣлъ отъ яростъ звѣръ. Бѣснитъ вълни се гонѣха една друга. Тѣ се разбиваха съ яростъ о кораба, който се мѣташе като лека черупка и тре-